Tomten – på Rinkeby-svenska

Midvinternatt, bror, det är fett kallt,
stjärnorna lyser, det glittrar överallt.
Alla sover, hela gården är tyst,
mitt i natten, ingen hör nåt, shh.
Månen glider fram på sin bana,
snön är helt vit på granarna.
Snön ligger vit på taken,
bara tomten är vaken.

Han står där grå vid ladugårdens dörr,
helt grå mot snön, som alla vintrar förr.
Kollar upp mot månen i skyn,
står och tänker med blicken mot byn.
Kollar skogen, granarna runt gården,
mörkt som fan, helt tyst över marken.
Han tänker på en grej, wallah,
en gåta som ingen kan svara på, ja.

Han drar sin hand genom skägg och hår,
skakar på huvet, ba: ”Bror, hur går det här?”
”Nej, den här gåtan är för svår,
jag pallar inte gissa i år.”
Han släpper tankarna, går vidare snabbt,
har grejer att fixa, fullt upp varje natt.
Ska ordna allt, hålla koll på sitt ställe,

tomten gör sitt jobb, det är hans grej, mannen.

Han går till förrådet, kollar varje lås,
ser till att allt är lugnt, inga problem nånstans.
Korna sover, drömmer om sommarn,
ligger där soft medan månen lyser på gården.
Pålle i stallet drömmer också fett skönt,
glömmer sele och piska, allt är lugnt och grönt.
Han lutar sig mot krubban, vilken grej,
full av klöver, bror, bästa drömmen för dig.

Han går till fåren, kollar att allt är okej,
alla ligger och sover, ingen säger nej.
Sen till hönsen, tuppen står där stolt,
högst upp på pinnen, har full kontroll.
Karo ligger i halmen, mår riktigt bra,
vaknar och viftar svansen när tomten kommer fram.
Karo känner sin tomte, de två är tighta,
riktiga vänner, de behöver inte snacka.

Till slut smyger tomten till familjens hus,
kollar på folket i månens ljus.
Han vet att de uppskattar allt han gör,
han har sett det länge, han vet hur det ligger till, bror.
Sen smyger han till barnens rum på tå,
vill bara se att de sover sött ändå.
Ingen ska klaga, låt honom va,
att se barnen må bra gör hans natt till en bra dag.

Han har sett far och son sova så här,
generation efter generation, familjen är där.
Men hur hamnade de här från början, säg?
Var kom alla människor ifrån egentligen, ey?
En generation kommer, en annan drar,
de växer upp, blir gamla, sen finns de inte kvar.
Och gåtan han tänker på kommer igen,
ingen har svaret, inte ens han, min vän.

Tomten går upp på ladans loft,
där han bor bland hö och doft.
Högt uppe bland grejer, där har han sitt hem,
nära svalans bo, där han känner sig bekväm.
Nu är svalans bo tomt, hon har dragit iväg,
men när våren kommer hittar hon hem igen.
När blommorna slår ut och allt blir grönt,
kommer hon tillbaka, livet känns skönt.

Då har hon historier från platser hon sett,
kvittar om resan och allt som har hänt.
Men gåtan i tomtens huvud, den fattar hon ej,
den snurrar i hans tankar, han släpper den inte, nej.
Månen lyser in genom väggen där,
ljuset faller på hans skägg, han sitter där.
En strimma glänser, natten är stilla,
tomten tänker vidare, försöker förstå sin gåta.

Skogen är tyst, hela världen står still,

livet där ute är fruset och chill.

Långt bort hörs forsen, ett svagt litet brus,

som ett ljud från en annan värld i nattens hus.

Tomten lyssnar, nästan halvt i en dröm,

tycker sig höra tidens stora ström.

”Vart ska den ta vägen? Var slutar den nånstans?

Var börjar allt egentligen? Vem har svaret nån gång?”

Midvinternatt, bror, det är fett kallt,

stjärnorna glittrar överallt.

Alla sover, hela gården är tyst,

sover lugnt tills morgonen lyser upp nyss.

Månen försvinner sakta från sin bana,

snön lyser vit på granarna.

Snön ligger vit på taken,

bara tomten är vaken.